

## Gelijk aderen op de rug van een hand

De onderwijsdag van D.V. 15 november 2019 staat in het teken van de worsteling om binnen de groepsgemeenschap ook oog te houden voor het individu. Dit artikel is een korte weergave van een lezing die dhr. L.M.P. Scholten in 1980 gehouden heeft, waarin hij het belang van dit thema aantoont. Aandachtspunt is dat deze lezing gehouden werd in een tijd waarin de klas voornamelijk als een collectief benaderd werd.

Wij zijn mens in relaties. Wij zijn niet alleen. We zijn altijd met anderen, met de Andere. Er is altijd een specifieke relatie tot onze Schepper. Wij hebben door de zonde de relatie verbroken, maar onze Schepper heeft nog bemoeienis met elk mensenkind. En dat laat zich op een zeer bijzondere wijze zien.

Kijk eens op de rug van uw hand. U ziet daar een netwerk van bloedvaten. Vergelijk uw rechter- en uw linkerhand. U zult zien dat de figuren van het aderen van uw beide handen verschillen. Die figuren verschillen ook van mens tot mens, zodat er van geen hand ter wereld een zuivere kopie bestaat. Dat geldt niet alleen van onze aderen. Ieder mens heeft zijn eigen, strikt individuele vingerafdruk, zijn eigen gezicht, zijn eigen voet. Zelfs in onze chemische structuur hebben wij allen onze strikt eigen eiwitten.

Waarom is dat zo? Waartoe deze luxe? Waartoe deze tot in het onzinnige doorgevoerde individualiteit? Onzinnig, omdat onze persoonlijke eigenheid er niet mee gebaat is, eerder geschaad. Als mijn eigenheid bestaat in de willekeurige loop van een ader, wie kan mij dan nog weerhouden te geloven dat ook mijn eigen leven, mijn zelf een willekeurige andere vorm kan hebben? Er lijkt dan maar één conclusie over te blijven: ons bestaan is zinloos uniek. Volgens een oude wijsgeer is er slechts één daad die deze zinloosheid direct opheft. Zodra een ander de rug van mijn hand liefdevol streelt, lopen de aderen juist op de plaats waar zij behoren te lopen. De strelende hand streelt één hand, geen andere, en schenkt mijn hand een individualiteit die door geen andere te vervangen is. Van zinloos uniek wordt ons bestaan zinvol door de aandacht, de bemoeienis, de nabijheid van een ander.

De Heere houdt bemoeienis met een ieder van ons en behandelt ons niet als een collectief. Hij komt tot elk mens in de volstrekte uniciteit van diens bestaan. 'En niet één van die is voor God vergeten' (Luk. 12:6. Zie ook Ps. 147:4, Jes. 40:26, Hand. 17:27).

Daarom wil ik deze boodschap aan het onderwijs meegeven. Ieder mens is uniek. U bent zelf 'deze ene mens' en u ontmoet andere mensen in hun volstrekte uniciteit. Benader de kinderen die u toevertrouwd zijn, nooit als een collectief. Ieder mens roept in stilte om anders gelezen te worden. 'Deze mens' is altijd onherleidbaar, onherhaalbaar, onvervangbaar, deze ene.

Deze ene mens komt op mij af als een levende ziel. Hij of zij ontmoet mij en geeft zich aan mij te kennen. Daar zult u nooit aan gewend mogen raken, hoeveel kinderen u in de loop der jaren ook mag ontmoeten. Heb werkelijke belangstelling in zijn of haar bestaan. Dat is zijn bestaan en van niemand anders. In deze relatie van mens tot mens kan onze arbeid dienstbaar gesteld worden als middel in Gods Hand, opdat zij de hoop deelachtig zouden worden, die een springbron is tot in het eeuwige leven. Daar wordt de uniekheid van iedere uitverkorene ten eeuwigen leven ingebracht. 'Dan zal ik kennen, gelijk ook ik gekend ben'.

*Op de onderwijsdag gaat het over de juiste verhouding tussen individu en collectief en de praktische haalbaarheid hiervan.*

*Samenvatting geschreven door: Dhr. J. van den Broek MSc.*